

«KRUIS»

hoe was jij toch
— uren tevoren zo
vernederend verguisd —
ondanks alles
zo onnoemelijk menselijk
aan dat kruis
je schonk jezelve weg
met zachte woorden
van onder je doornen kroon
«moeder, zie daar je zoon»
heel even werd je droef
je kon het echt niet laten
toen je bijna smekend vroeg
«mijn God, mijn God,
waarom heb je mij verlaten?»
je had ook dorst
kan er iets menselijker zijn?
verscheurd door pijn
deed jij je ogen zachtjes dicht
het licht werd duister
de dag werd nacht
jij had je werk gedaan
«alles is volbracht».

MARC BONNE

(^o13-5-1940 - † 26-2-1993)

dankbare echtgenoot van
LIEVE MELS